

Uvillie, der altid er mod nye Skatter, forekommer det mig simplest og klogeft her kun at sige Nei, at negte denne Bevilling, indtil Regjeringen stiller sig paa det Standpunkt, som Folkethinget, ikke en enkelt Del af Folkethinget, men $\frac{4}{5}$ af Folkethinget indtog ifjor, hvilket efter Alt hvad der var gaaet forud — om jeg end maaffe udtalte mig lidt stærkere ved første Behandling af Finantsloven — dog ogsaa laa bagved de andre Taleres Ord: Vi maa have Regjeringen til at stille sig paa det samme Punkt som vi, ellers kunne vi ikke gaa ind paa de umaadelige Bevillinger, som stilles her. Saalænge indtil det sker, tror jeg, at vi staa bedst og stærkest ved simpelthen at sige Nei.

Scavenius: Det kan jo være meget godt at følge den Vej, som det ærede Medlem nu angav, hvis man saa var vis paa, at han vilde staa ved, hvad han nu sagde, og gaa ind paa disse store Udgifter. Men hvis jeg ikke ganske feil har opfattet hans Anstuelser, vil han under ingen Omstændigheder, selv om han fik alle Arter af Loldreform, Indkomstskat o. s. v., gaa ind derpaa. (Modsigelse af Frederiksen). Ja, man kan virkelig ikke opsatte det paa anden Maade. Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg ikke tillade mig nogen Kritik af de Bevillinger, som ere fordrede. Jeg vil ikke give mig ud for at forstaa mig paa, hvilken den bedste Maade kan være, hvorpaa Landet skal forsvares. Jeg kan vel, som jeg har været med til at udtale i Betænkningen fra det foregaaende Aar, i et ikke uvæsentligt Punkt have en noget anden Opfattelse end den høitærede Krigsminister, men i saa Henseende maa jeg erkjende, at jeg ikke kan stille min Mening op ligeoverfor, hvad Krigsbestyrelsen maa finde rigtigt. Jeg vil dog alligevel ikke undlade at udtale, at det forekommer mig muligt at tænke sig at forsvare vort Land og den Stilling, vi have i Europa, paa to Maader. Enten kunne vi lægge Hovedvægten paa, da vore Der og Sunde danne et Mellemled mellem Østersøen og Verdenshavet, om vi tør paatage os at have den Stilling, som vi i geografisk Henseende ere i Besiddelse af. Hvis vi turde dette, tror jeg ogsaa, at vore Kræfter indenfor rimelige Grændser og rimelig Tid kunde slaa til til at føre det igjennem. Men jeg er overbevist om, at for at kunne gjøre det, maa vi anstrenge os til det Alleryderste og betydeligt yderligere end her er tænkt. Eller ogsaa maa vi sige, det er ikke det Væsentligste; det vilde være meget godt, hvis vi kunde stille os saaledes, men det Væsentligste er dog at stille os paa en saadan Maade, at vi længst muligt ere i Stand til overfor Dvermagt at forsvare os. Hvis vi ville indtage denne Stilling, og den tror jeg, at vi Alt vel overveiet maa komme til, vil jeg ikke nægte, at jeg nu som tidligere har den Mening, at dette lettest og bedst vil kunne gøres ved at indrette os en Hovedbesætning paa Sjæl-

land, som da naturligvis maa være Kjøbenhavn. Naar der siges fra ærede Medlemmers Side og saaledes navnlig fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær), at det er en haard Fordring lige over for de andre Landsdele, lige over for Fynboerne og Syderne, at de skulle anvende deres Penge, deres Sønners Liv og Blod til et Forsvar, som man dog fra først af har maattet kunne se maa føres herovre, her ved denne By, saa kan jeg naturligvis fra et vist Synspunkt set indrømme, at det naturligvis maa være haardt, men det er i Virkeligheden ikke haardere for dem end for os her paa Sjælland. Det er nemlig haardt for os i det Hele, at vi ere saa smaa, at vi under ulykkelige Forhold maa sige os selv: „Kunne vi holde et enkelt Punkt, maa vi være glade, og da maa virkelig Indbyggerne i de andre Landsdele udenfor det Punkt, der skal holdes til det Værste, troste sig med, at hvis det lykkes at forsvare dette Punkt, er der derved indirekte ført det bedste Forsvar for dem.“ Men dernæst vil jeg tillade mig at bemærke, at det dog ikke er saaledes at forstaa — selv fra vor Side, som mene, at man burde gaa denne Vej ved Indretningen af vort Forsvar at man ikke ogsaa skulde have saadanne Tilfælde for sig, at Forholdene kunne føre det med sig, at vi kunne føre vort Forsvar enten paa Fyn eller i Sjælland. Det kommer da an paa Omstændighederne, men man maa være forberedt paa det værste Tilfælde, og lige over for det værste Tilfælde, som man kan tænke sig, maa man tage sine Forholdsregler. — Hertil skal jeg indskrænke mig, hvad selve Lovforslaget angaar. Hvad nu angaar at tilveiebringe Midlerne for at føre et saadant Lovforslag eller lignende igjennem, da kan man jo tænke sig enten at bruge af Indtægterne eller af Reserveconden, eller at gaa den anden Vej at indføre en Indkomst- eller en Formue- og Indkomstskat. Det synes, at den egentlige politiske Forhandling — jeg veed naturligvis ikke, hvad den virkelig vil komme til at føres om — skal tilspidse sig til Spørgsmaalet om Indførelsen af en Formue- og Indkomstskat. Ifjor fordrede, som betjendt, Flertallet i Høruvalget som Betingelse for, at det skulde gaa ind paa at hde Regjeringen store Midler til Befæstningsanlæg og til Flaadens Udvidning, at der indførtes en saadan Skat som den her omtalte. Der har i Aar lydt Røster ikke alene fra det samme Flertals Side, men ogsaa fra anden Side, som gif i samme Retning. Saaledes som Situationen er nu for Diebliffet, set hen til det Tilbud, der gjordes ifjor, og til de Udtalelser, vi have hørt fra Flertallets Repræsentanters Side her i Salen i Aar, kan jeg ikke finde disse Andtjninger fra ærede Medlemmers Side berettigede. Jeg skal sige hvorfor. Det Tilbud, der gjordes ifjor, forekom mig den Gang og forekommer mig endnu at være lig Kul. Thi et Tilbud om a